Ти — тільки випадковий подорожній
На запашнім, заквітчанім шляху.
Л. Могилянська

I
Відпочинеш і підеш знову.
Що ж, заходь до мойого дому,
Щоб вином моїм рубіновим
Затопити дорожню втому.
Гостре щастя, раптовним блиском
Мою душу до дна пропалить:
Не чужий ти, а свій і близький,
Це ж на тебе я так чекала.
В день звичайний розквітне свято,
Мов бузок запашний у січні,
І кохання, легке й крилате,
Я запрагну змінить у вічність.
Ти відходиш вже? Що ж, не плачу.
Не сумуй і ти, подорожній.
Хтось незнаний нам шлях призначив
І покинуть його не можна.
Біль зламаю, а сльози витру.
В зимну ніч, на твої дороги
Тільки сміх мій весняним вітром
Буде бігти — тобі навздогін.
II
Догоряє, попеліє дивне щастя…
Зажурився день — замріяний і млистий,
А думки мої, надхненні та квітчасті,
Опадають вересневим, жовтим листям…
Ось пішов собі звичайний подорожній.
Більш нічого. Новіть плакати не смію.
Тільки в душу, безборонну і порожню,

Сум летить непереможним, чорним змієм.
Прийдуть люди — не чужі, не випадкові, —
Буду жити і сміятися, як досі,
Хоч життя мого весняну, світлу повінь
Надпила, у перший раз, — холодна осінь.
III
Ох, чому ж це серце б'ється молотом,
А уста мої — розквітла китиця?
І чому це полум'ям і золотом
Кожна річ в моїй кімнаті світиться?
Повернувся, хоч тебе й не кликала.
А слідом весна моя заблукана.
І згоряють у вогні великому
Всі закони, що були розлукою.
Знову осінь утікає злякано
Під травневою рясною зливою:
Перший раз сьогодні я заплакала,
Не сміюся, бо така щаслива я.
Залишайся. Щастя вип'ю келихом,
Однаково, чи своє, чи вкрадене.
Буде шлях тобі без мене скелистим,
А життя моє без тебе — зрадою.